

РЕШЕНИЕ

№ 226

гр. София, 15.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефан Илиев

Членове: Иванка Шкодрова
Калинка Георгиева

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова
в присъствието на прокурора Е. В. П.
като разгледа докладваното от Иванка Шкодрова Наказателно дело за възобновяване № 20231000600268 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.424, ал.1, във вр. чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК - Глава XXXIII от НПК.

Постъпило е искане от адв.В. Н. Р. от АК-Кюстендил в качеството му на упълномощен защитник в производството по същество, на осъдените лица Е. Б. К. и Б. Б. К. за възобновяване на производството по ВНОХД №304/21год. по описа на Окръжен съд – Кюстендил. В искането се излагат доводи, че при постановяване на решението по ВНОХД №304/21год. по описа на Окръжен съд – Кюстендил, с което е потвърдена Присъда от 13.04.2021год. по НОХД №663/2019год. по описа на Районен съд – Дупница, с която Б. Б. К. и Е. Б. К. са признати за виновни по чл.129, ал.1 във вр. ал.2 във вр. чл.20, ал.2 от НК и им е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от по 1 година, с приложението на чл. 66, ал.1 от НК за срок от три години, по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 от НПК, е нарушен на закона. В тази връзка се твърди, че не са обсъдени в необходимата степен наличието или не на предпоставките на чл.12 и чл.15 от НК, а мотивите са объркани и неясни с оглед наличие ли са доказателства за преквалифицирането на повдигнатото обвинение от такова по чл.129 от НК, в такова по чл.132 от НК или пък по чл.133 от НК. Според жалбоподателят мотивите на ОС-Кюстендил не кореспондират на действията в съучастие и при форма на вината „евентуален умисъл“. На второ място се изтъква като основание за възобновяване и хипотезата на чл.348, ал.1, т.2 от НПК-допуснато съществено нарушение на процесуалните правила при въззивното разглеждане на наказателното дело. Същите, според жалбоподателя,

се изразяват в позоваването от РС-Дупница най-вече на свидетелски показания, приобщени по реда на чл.281, ал.4, във вр. ал.1, т.1 от НПК, с което е ограничено правото на защита на осъдените лица, без да бъдат разпитани свидетелите от ОС-Кюстендил след даване на обяснения от страна на осъдените лица. Останали са неизяснени въпроси по същество на делото, тъй като не са събрани и доказателства, чрез назначаване на съответна експертиза за употребения алкохол в деня на инцидента от страна на пострадалото лице – частен обвинител и граждански ищец Ж. В.. Посочените пропуски, са довели до липса на мотиви във въззивния акт. На трето място изтъква като основание за възобновяване и хипотезата на чл.348, ал.1, т.3 от НПК - явна несправедливост на наложените наказания. Според жалбоподателят, наказанията не са индивидуализирани съгласно разпоредбата на чл.54 от НК и визираните в закона цели могат да бъдат постигнати и с по-нисък размер наказание „Лишаване от свобода“. Искане се да бъде възобновено наказателното производство по делото, отменено решението на въззивната инстанция, като делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд от стадия на съдебното заседание.

В съдебно заседание, осъдените лица се явяват лично, без защитник и заявяват че поддържат искането за възобновяване на наказателното производство по съображения, изложени в същото.

В пледоарията си по същество, осъденото лице Е. К. акцентира на необосноваността на постановеното решение от ОС-Кюстендил, тъй като същият почивал на избирателно кредитирани доказателства и пренебрегване на други. Прави се анализ на разпоредбата на чл.12 от НК и се твърди, че неправилно не е била приложена от съдилищата по отношение на него. По отношение на другото осъдено лице – Б. К., молителят Е. К. навежда доводи на необоснованост, с оглед липсата на каквито и да било доказателства водещи до установяване на участието на посоченото лице в инцидента, а от друга и до неправилно приложение на материалния закон. Прави се възражение относно причинно следствената връзка между техните действия и настъпването на общественноопасния резултат – средна телесна повреда.

В пледоарията си по същество, осъденото лице Б. К. поддържа изложените съображения в пледоарията от осъдения Е. К..

В последната им дума пред съдебния състав на АС-София, двамата осъдени – Б. К. и Е. К. искат възобновяване на наказателното производство.

Представителят на Апелативна прокуратура – София изразява становище за основателност на искането за възобновяване, тъй като е налице липса на мотиви. Според прокуратурата липсват мотиви, тъй като съдилищата не са дали отговор на направените възражения пред тях за наличие на предпоставките за преквалифициране на деянието от такова по чл.129 от НК, в такова по чл.132 от НПК. В предвид на това, се иска САС да постанови решение, с което да отмени решението на ОС-Кюстендил, възобнови наказателното производство и да върне делото на ОС-Кюстендил за ново разглеждане от друг състав.

Софийският апелативен съд, Наказателно отделение, 3-ти състав, като провери данните по делото, съобрази становищата и доводите на страните в пределите на правомощията си, намери следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо на основание по чл.422, ал.1, т.5 от НПК. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл.419 от НПК, като в него се съдържат доводи в подкрепа на заявеното на основание по чл.422, ал.1, т.5, вр. чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Същото е направено в срока по чл.421, ал.3 от НПК, но разгледано по същество е неоснователно.

С присъда №260033/13.04.2021год., постановена по НОХД №663/2019год. по описа на Районен съд – Дупница, осъденото лице Е. Б. К. е бил признат за виновен в това, че на 30.07.2018год. пред заведение, находящо се в гр.***, ул.“****“ №31, в съучастие като извършител с Б. Б. К. от гр.***, е причинил на Ж. С. В. от гр.*** средна телесна повреда, изразяваща се в триглезенно счупване на дясна подбедреница, довело до трайно затрудняване на движението на долен десен крайник, като е започнал да бори и блъска Ж. С. В., поради което и на осн. чл.129, ал.1 във вр. ал.2 във вр. чл.20, ал.2 във вр. чл.54 от НК му е наложил наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година, чието изпълнение на осн. чл.66, ал.1 от НК е било отложено с изпитателен срок от три години.

Със същата присъда е бил признат за виновен и осъден и Б. Б. К. за това, че на 30.07.2018год. пред заведение, находящо се в гр.***, ул.“****“ №31, в съучастие като извършител с Е. Б. К. от гр.***, е причинил на Ж. С. В. от гр.*** средна телесна повреда, изразяваща се в триглезенно счупване на дясна подбедреница, довело до трайно затрудняване на движението на долен десен крайник, чрез нанасяне на удар с бутилка, поради което и на осн. чл.129, ал.1 във вр. ал.2 във вр. чл.20, ал.2 във вр. чл.54 от НК му е наложил наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година, чието изпълнение на осн. чл.66, ал.1 от НК е било отложено с изпитателен срок от три години.

С присъдата, двамата са били осъдени да заплатят солидарно на гражданския ищец причинените от престъплението имуществени и неимуществени вреди - имуществени вреди в размер на 1 258 лв. и неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., ведно със законната лихва върху тези суми от датата на увреждането - 30.07.2018 г. до окончателното им изплащане, като за разликата над 10 000 лв. до претендираните 20 000 лв. иска за неимуществени вреди е отхвърлен като неоснователен. Подсъдимите са осъдени да заплатят и направените разноски по делото.

Така постановената присъда е била потвърдена с Решение №78/17.06.2022год., постановено по ВНОХД №304/2021год. по описа на ОС-Кюстендил.

Твърдението, че не са обсъдени в необходимата степен наличието или не на предпоставките на чл.12 и чл.15 от НК, а мотивите са объркани и неясни с оглед нелице ли са доказателства за преквалифицирането на повдигнатото обвинение от такова по чл.129 от НК, в такова по чл.132 от НК или пък по чл.133 от НК, е неоснователно. В мотивите на първоинстанционната присъда, е изложена фактическа обстановка след анализ на всички

събрани по надлежния ред доказателства и с оглед приетия за установен механизъм, не се установява подсъдимият Е. К. да се е опитвал да отблъсне пострадалия Ж. В., както и другия подсъдим Б. К. от своя страна да е извършил действия, представляващи неизбежна отбрана по смисъла на чл.12, ал.1 от НК, а настъпилите вредни последици за пострадалия В. да са в резултат на случайно деяние. На л.7 от мотивите /л.209 от НОХД №663/20219год. по описа на РС-Дупница, е даден правилен и законосъобразен отговор защо възприетите действия от страна на подсъдимите не покриват разпоредбата на чл. 12, ал. 1 от НК - „от обективна страна, за да е поставен подсъдимият в условията на неизбежна отбрана е от особено значение поведението на пострадалия. То е следвало да се изразява в непосредствено противоправно поведение, което пряко предизвиква действията на отбраняващия се. Без това поведение, последният не би действал. Поведението на пострадалия следва да се проявява в някои от следните фази: да създава непосредствена опасност от нападение; започнало изпълнение, което поставя в опасност обществените отношения, обект на нападението, и въздействие върху обекта на нападението, при което е започнало неговото увреждане и същото не е завършило.... От доказателствата по делото не се установява по отношение на подсъдимия Е. К. да е осъществено противоправно нападение, което да е започнало и да не е завършило и за предотвратяване, на което същият да е употребил сила...“/. Отговор на поставените във тази връзка възражения в жалбата срещу присъдата, е даден и в решението на ОС-Кюстендил – л.16-18 от същото /л.142 – 143 от ВНОХД № 30421 ОС –Кюстендил/.

Възражението на молителите, че мотивите на ОС-Кюстендил не кореспондират на действията в съучастие и при форма на вината „евентуален умисъл“, също са неоснователни. Втората инстанция е изложила въз основа на кои доказателства приема, че се касае за посочената форма на умисъла, при което правилно и законосъобразно е възприела извода за наличие на евентуален умисъл, тъй като всеки един от подсъдимите е съзнавал че не действа сам, както и че при съчетание на извършените от всеки от тях действия ще настъпят съставомерните последици-увреждане на здравето на пострадалия.

Не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила при въззивното разглеждане на наказателното дело, изразяващо се в позоваване изключително на свидетелски показания, приобщени чрез прочитането им по реда на чл.281, ал.4 във вр. ал.1, т.1 от НПК. Цитираните свидетели Ж. В., В. В. и Г. Я., са били разпитани в съдебното следствие, проведено пред РС-Дупница. Прочитането на показанията им от досъдебното производство е станало със съгласието на страните само по отношение на св.Г. Я. и св.Ж. В.. Констатираните противоречия във връзка с които са били приобщени и показанията им от досъдебното производство, не касаят съществени елементи относно стореното от подсъдимите и квалификацията на деянието. По отношение на св.В. В. не са били приобщавани показанията му, дадени в ДП. Пред въззивната инстанция, са били уважени някои от направените доказателствени искания от страна на осъдените, в които няма искане за преразпит на посочените свидетели, а въззивната инстанция не е счела за необходимо, при изяснена фактическа обстановка, служебно да допуска такъв. Аналогично е становището на

настоящата съдебна инстанция по отношение на изложеното относно експертиза за употребения алкохол в деня на инцидента от страна на пострадалото лице – частен обвинител и граждански ищец Ж. В..

В принципен план, следва да се подчертае, че предмет пред настоящата извънредна инстанция е начинът, по който е изградено вътрешното убеждение на решаващия съд и преценка дали то е основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички правно релевантни факти и обстоятелства по делото. В този смисъл право на конкретната съдебна инстанция по същество е да кредитира едни доказателствени източници за сметка на други, поставяйки ги в основата на фактическите си констатации. Съществено нарушение на процесуалните правила ще е налице тогава, когато не са изложени съображения, относно оценката на доказателствените материали, когато същите са оценени едностранчиво, тенденциозно или са изведени изводи на базата на негодна или несъществуваща доказателствена основа, каквото не бе констатирано.

Не е допусната явна несправедливост на наказанието по смисъла на чл.348, ал.5 от НПК, поради което не е налице и основание за възобновяване на наказателното производство с намаляване на размера на наказанието, определено с въззивното решение. Предмет на обсъждане в присъдата на РС-Дупница и в решението на ОС-Кюстендил са били както смекчаващите, така и отегчаващите вината обстоятелства, обществената опасност на осъдените и на самото деяние, при което е прието превес на смекчаващите и размерът на наказанието е определен към предвидения в чл.129 от НК минимум – 1 година „Лишаване от свобода“. Изложени са и съображения относно липсата на условия за прилагане на разпоредбата на чл.55 от НК при определяне на наказанието. Изложените съображения са били възприети от въззивната инстанция. По отношение на осъдените лица е приложена разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК и изпълнението на наказанието правилно и законосъобразно е било отложено с минималния изпитателен срок от три години.

По отношение на изложеното в пледоарията на представителя на АП-София за липса на мотиви от ОС-Кюстендил, изразяващи се в обсъждане на въпроса по отношение на това дали се касае за престъпление по чл.129 от НК или за такова по чл.132 от НК, каквото възражение е имало от страна на защитата на подсъдимите, АС-София прие, че от изложената фактическа обстановка и направения разбор на правните норми от въззивната инстанция, макар и да не е даден изричен отговор че не се касае за деяние по чл.132 от НК, то може да се направи извод, че въззивната инстанция е изключила възможността за преквалификацията на деянието в такова.

Водим от гореизложеното, Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, 3-ти състав, на основание чл.424, ал.1, във връзка с чл.422, ал.1, т.5 от

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за възобновяване на наказателното по ВНОХД

№304/21год. по описа на Окръжен съд – Кюстендил, направено от осъдените лица Е. Б. К. и Б. Б. К..

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____